

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.405/2012/24. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a **2013. november hó 28. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntettének kísérlete miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. október 10. napján kelt, 28.B.1465/2011/66. számú ítéletét I.r. és II.r. vádlottakkal szemben annyiban változtatja meg, hogy cselekményüket a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdés III. fordulatába ütköző és a (3) bekezdése szerint minősülő kábítószer-kereskedelem büntettének minősíti, a kísérletre utalást mellőzi.

I.r. és II.r. vádlottak a szabadságvesztés büntetés kétharmadának letöltése után bocsáthatók feltételes szabadságra.

II.r. vádlott kettős (vietnámi-bolgár) állampolgárságú.

Az elsőfokú bíróság ítéletét III.r. vádlott tekintetében hatályon kívül helyezi és a Fővárosi Törvényszéket új eljárásra utasítja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a bűnügyi költség tekintetében I.r. és II.r. vádlottakkal szemben hatályon kívül helyezi és felhívja az elsőfokú bíróságot, hogy az I.r. és II.r. vádlottal szemben a Be. 578. § (1) bekezdése szerinti különleges eljárást folytassa le.

Az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben I.r. és II.r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A I.r. és II.r. vádlottak szabadságvesztés büntetésébe az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 144.000 (száznegyvennégyezer) forint másodfokú bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Törvényszék 2012. szeptember hó 10. napján kihirdetett 28.B.1465/2011/ 66. számú ítéletével mindhárom vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntettének kísérletében (Btk. 282/A § (1) bek., (3) bek. III. ford.), továbbá III.r. vádlottat kábítószerrel visszaélés vétségében (Btk. 282(1) bek. (5) bek. a/ pont) is, ezért őket

személyenként - III.r. vádlottat halmazati büntetésül - hét évi fegyházbüntetésre és nyolc évre a Magyar Köztársaság területéről kiutasításra ítélte.

A fegyházbüntetésbe beszámította a 2010. évi július hó 19. napjától előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett továbbá a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ügydöntő határozatot az ügyész valamennyi vádlott tekintetében tudomásul vette.

Az ítélet ellen I.r vádlott és védője felmentésért és enyhítésért, II.r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében, III.r. vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodszorban enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A felmentés tekintetében azzal érvelt, hogy mivel a bűncselekményt csak szándékosan lehet elkövetni és a vádlott védekezését - miszerint a csomagolás vastag, átláthatatlan és sértetlen volt,- a rendőrök is alátámasztották, így tudata nem foghatta át, hogy a csomag kábítószer tartalmaz. Az, hogy meg sem próbálta elrejtetni a csomagot, ugyancsak azt igazolja, hogy annak tartalmáról nem volt tudomása. A vádlott-társai nem tettek rá terhelő vallomást és a telefonokból nyert adatok sem támasztják alá a bűnösségét. Ezért felmentésére tett indítványt.

Ha mindezek ellenére a bíróság mégis bűnösnek találná, másodlagosan a büntetés enyhítését kérte, mivel a vádlott büntetlen előéletű, más eljárás nincs ellene folyamatban, egy gyermek eltartásáról kell gondoskodnia, munkáját elveszítette, családja Magyarországon nem tudja látogatni. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítéletábla mérsékelje a büntetését és alkalmazzon vele szemben részben felfüggesztett szabadságvesztést és vizsgálja meg annak lehetőségét is, hogy ha mégis börtönbe kell mennie, büntetését hazájában tölthesse le.

I.r. vádlott felszólalásában sajnálta, hogy a kollégájának ilyen szívességet tett, hangsúlyozta, hogy sosem foglalkozott kábítószerrel és sem a csomag, sem a közreműködéséért kapott (egy havi fizetésének megfelelő) összeg nem utalt arra, hogy kábítószer továbbítását hajtja végre. Elsősorban védekezésének elfogadását és felmentését kérte, másodszorban - bűnössége változatlan megállapítása esetére, - enyhítést kért, valamint hogy szabadságvesztését Bulgáriában tölthesse le.

II.r. vádlott védője fellebbezését elsősorban felmentésért, másodszorban a büntetés enyhítéséért tartotta fenn.

A védő álláspontja szerint a II.r. vádlott kizárólag tolmácsként volt jelen, anélkül, hogy a kábítószerrel tudott volna. Ezért bűnössége nem állapítható meg és az ítélet indoklása iratellenes. Másodszorban büntetlenségére, valamint a jelentős időmúlásra tekintettel a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

II.r. vádlott felszólalásában kétségbe vonta, hogy I.r. vádlottal ismerték volna egymást. Egyetemet végzett, tanult emberként ismeri és tiszteletben tartja a törvényeket. Katasztrófa-ként éli meg, hogy így becsapták és már több mint 40 hónapja fogva van. Igazságos döntést kért a bíróságtól.

III.r. vádlott védője az elsődlegesen felmentésre, másodlagosan enyhítésre irányuló fellebbezését változatlanul fenntartotta.

A védő álláspontja szerint a megállapított tényekből helytelen következtetést vont le az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a III.r. vádlott ismerte a csomag tartalmát. A III.r. vádlott 4000 eurós követelése kielégítése érdekében utazott Prágába, ahol adósa úgy tájékoztatta, Budapesten kapja meg a pénzét. Többszöri beszélgetésük ellenére azonban végül pénzt nem kapott, de eközben valahogy kábítószer került a szervezetébe, amit vagy az italába kevertek, vagy a kábítószerrel töltött cigarettával kínáltak meg.

A védő nem értett egyet azzal, hogy a terhelt védekezése ellentmondásos volna, - mivel a rendőrtanúk vallomása és egyéb bizonyítékok is arra mutatnak, hogy a terhelt nem tudta, mi van a csomagban. Az elsőfokú ítélet megalapozatlansága miatt a vádlott felmentését kérte, azzal, hogy ha erre nincs lehetőség, a 2012. évi C. törvény alkalmazásával a bíróság minősítse a cselekményt kábítószer birtoklásának és az elsőfokon kiszabott büntetést enyhítse.

III.r. vádlott felszólalása szerint vietnami állampolgárságú, más államnak nem állampolgára. Vietnamban szerzett geológus diplomát, majd tanulmányait két éven át Csehországban folytatta. Csehországban letelepedési engedéllyel rendelkezik, ott alapított céget is, zz településen és élelmiszer-kereskedelemmel foglalkozott, havi 15-18 ezer cseh korona jövedelemmel.

Hét éve él feleségével, aki cseh állampolgár és három és fél éves közös gyerekükkel, felesége Csehországban él. A kiskorút a nagyszülők segítségével tartja el. Vagyona, két tíz évnél idősebb Opel gyártmányú személygépkocsi: egy Vectra és egy Omega. A cég működéséhez 15 éves lejáratra felvett banki kölcsöntartozása állt fenn.

Arra hivatkozott, hogy elfogásakor személyi okmányai a gépjárműben voltak, köztük a vietnami útlevele a cseh rendőrség által bejegyzett vízummal.

Ártatlanságát hangoztatta. Azért jött Magyarországra, hogy zz-tól megkapja a tartozását, nyomatékul két útlevelet kapott, azzal, hogy akkor adja vissza, ha megkapta a pénzét. Amikor elfogták, ezeket az útleveleket a rendőröknek adta át. zz bízta meg vele, hogy kövesse az ismerősét, mert tőle kapja meg a tartozást, illetve vegye át a zz-nak küldött csomagot. Emiatt óvatlan volt, ezért keveredett ebbe az ügybe.

Nem volt ideje megnézni a csomag tartalmát, de pp úgy tájékoztatta, hogy a tartozás fejében őt megillető pénzen kívül zz-nak küldött ajándék van benne. Nem volt szándéka bűncselekményt elkövetni és nagyon meglepődött, amikor elfogásakor a rendőröktől megtudta, hogy a csomagban kábítószer van. Sosem volt kapcsolata droggal, vagy kábítószeres személyekkel.

Amikor ment a feleségével és valaki hátulról a földre nyomta, azt hitte rablók, ezért kiabált, de mozdulni nem bírt. Ekkor már ütötték a rendőrök, elájult és eltört az állkapcsa. Tagadta, hogy a rendőrökre támadt, vagy intézkedésüknek ellenszegült volna. Amikor elfogták, zz-ra haragudott, aki becsapta és a feleségét is bajba keverte, emiatt rugdosott mérgében, - nem azért, hogy elmeneküljön a rendőrök elől.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.76/2012/8-I. számú átiratában a bejelentett perorvoslatokat nem tartotta alaposnak.

Az ügyészi álláspont szerint az **elsőfokú bíróság** az eljárási szabályokat megtartva ügyfelderítési kötelezettségét teljesítve, a bizonyítékokat hiánytalanul tárgyalás anyagává téve folytatta le. Indokolási kötelezettségét teljesítve adott számot róla, hogy a bűnösség megállapításánál mely bizonyítékot miért vett figyelembe és feloldatlan ellentmondást nem hagyott ekörben. A megalapozott tényállást támadó fellebbezések - a felülmérlegelés tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetnek. Az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményüket is törvényesen minősítette. A büntetés kiszabásakor a bűnösségi tényezők figyelembe vételével kellően méltányos joghátrányt alkalmazott, amelynek mérséklése egyik vádlottnál sem indokolt.

Kifogásolta azonban, hogy az elsőfokú bíróság a védői díjat az államra terhelte és e bűnügyi költség tekintetében indítványozta, hogy a bíróság a vádlottakat kötelezze a kirdnelt védői díj megfizetésére, mivel a magyar nyelv nem tudása nem mentesíti őket azalól.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés megváltoztatásán túl mindhárom fellebbezéssel érintett vádlottnál az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A nyilvános ülésen az ügyész - a Btk. 2.§-ára hivatkozással - mindhárom vádlottnál - az elbíráláskori (2012. évi C.) büntető törvény alkalmazására tett indítványt, mivel az a feltételes szabadság eltérő szabályozása miatt lényegesen kedvezőbb a terheltekre, azzal, hogy a cselekményüket a másodfokú bíróság ennek megfelelően minősítse és kötelezze a vádlottakat a védői díj megfizetésére is.

A bejelentett perorvoslatok nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltőábla a fellebbezések alapján a Be. 348.§ (1) bekezdése és a Be. 349.§ (1) bekezdése szerint valamennyi fellebbezéssel érintett vádlottra felülbírálta a Fővárosi Törvényszék ítéletét valamint az azt megelőző eljárást.

Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során a perrendi szabályokat megtartotta.

A külföldi álampolgárságú vádlottaknak tolmács igénybevételével biztosította anyanyelvük használatát és a tárgyalásokról a nagykövetségeket is előzetesen értesítette. A kihallgatott személyeket a szükséges figyelmeztetésben részesítette, s a figyelmeztetésre adott válaszaikat is rögzítette.

A 2012. június hó 11. napján tartott tárgyalásról betegsége miatt hiányzó II.r. vádlott távollétében kihallgatott tanúkat a 2012. szeptember hó 10. napjára elnapolt tárgyalásra ismételten megidézte és a terhelt jelenlétében is kihallgatta. *(50./ és 66./ sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvek)*

Az elsőfokú eljárásban a törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, s a tárgyalás eredményeként a releváns tényeket feltárta.

A bizonyítékok teljeskörű mérlegelésével megállapított tényállás azonban a személyi és a történeti tényállás részben hiányos és emiatt a Be. 351.§ (2) bek. b/ pontja szerinti megalapozatlanságban szenved, - másrészt az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon.

III.r. vádlott - akinek a bűncselekményben játszott elkövetői szerepe kétségtelen, - személyi adatai olyan mértékben tisztázatlanok, hogy az elsőfokú határozat felülbírálatra alkalmatlannak bizonyult.

III.r. vádlott elfogásakor más személy nevére szóló személyazonosító okmányokat birtokolt, miközben saját személyét kétséget kizáróan tanúsító okirattal nem rendelkezett.

Az eljárás során kétségessé vált, hogy az általa bemondott és semmivel alá nem támasztott személyi adatai valósak-e.

A bemondásán alapuló személyi adatokkal kapcsolatban kétséget ébreszt, hogy a jelen ügyben hangoztatottal egyező személyi adatokkal vietnami állampolgárságuként regisztrált férfinak, mint álnévvel rendelkező személynek a schengeni területre való belépését Németországban 2010. március 7. napján három évre megtagadták. *(nyomozati iratok 1099. oldala)*

Az elfogása kapcsán készült rendőri jelentésben a neveként szerepel, míg a tőle lefoglalt sorszámú vietnami útlevelet és a számú cseh vezetői engedélyt az 1971-es születésű ppp nevére állították ki. *(nyomozati iratok 277. és 281. oldalai)*

Életkorát illetően is komoly aggályok merültek fel.

A terhelt magát 1961-es születésűnek mondja, míg az évek óta vele élő harmincas éveiben járó korúnak véli.

Ugyancsak tisztázatlan a családi állapota, mivel állítása szerint nő, - azonban házasságkötésük tényét nem támasztotta alá, ehelyett a közöttük fennálló élettársi viszonyról beszélt. Valószínűtlenné teszi házasságkötésüket, hogy - egyező előadásuk szerint - közös gyermekük az anyja családi nevét viseli.

Nem nyert tisztázást, hogy ellátták-e a terheltet vietnami útiokmánnyal, miként az sem, hogy valóban rendelkezik-e Csehországban tartózkodási engedéllyel, életvitelszerűen ott tartózkodik-e, működtet-e vállalkozást, fizet-e adót - s amennyiben legálisan tartózkodik Csehországban, gyermeke születését regisztrálták-e.

Jelenleg tehát III.r. vádlott személyazonosságának megállapításához semmilyen okirat nem áll rendelkezésre. Személyazonossága hiteltérdemlő megállapíthatóságának hiányában a vád nem tekinthető törvényesnek.

A Be.2. § (2) bekezdése értelmében törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában **meghatározott személy** pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A vád törvényessége tekintetében az ítélőtábla osztotta a BH 2010/289. számú eseti döntésben kifejtett álláspontot, miszerint a törvényes vád elengedhetetlen feltétele, hogy a terhelt személyét egyértelműen és beazonosítható módon jelölje meg.

A vád törvényességének elengedhetetlen tartalmi eleme, hogy meghatározott személy ellen irányuljon, ugyanis a vád a bíróságot köti, csak a megvádolt személy büntetőjogi

felelősségről dönthet. A Be. 2. § (2) bekezdésének előírása a terhelt személyének egyértelmű - beazonosítható módon, vádiratban való - megnevezését, illetve feltüntetését várja el (1/2007. BK vélemény A/I/2/a) pont), azonban a személyazonosság tekintetében mutatkozó bizonytalanságok és kételyek miatt e kritériumnak a benyújtott vád nem felel meg.

Amennyiben a bíróság jogerősen nem a valódi nevén ítéli el a terheltet, a Be. 408.§ (1) bek. b/ pontjának II. fordulata értelmében perújításnak van helye.

Ha azonban a személyazonossága már az alapeljárás során megkérdőjeleződik, úgy azt nem rendkívüli jogorvoslattal, hanem az alapeljárás keretein belül kell orvosolni.

I.r. és II.r. vádlottakat érintően - akiknek személyazonossága tisztázott, - a részleges megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében a másodfokú bíróság Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja szerint az iratok tartalma alapján a tényállást az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A személyi körülmények körében pótolja, miszerint:

- I.r. vádlott 13 éves nevű fiát a vádlott felesége segélyből tartja el.
- II.r. vádlott bolgár-vietnámi kettős állampolgár. Főiskolát végzett, Bulgáriában szerzett építőmérnöki diplomát. Nős, felesége bolgár állampolgár és egy éttermet vezet Bulgáriában, amiből havi 500 euró jövedelme származik. Közös fiuk 27 éves és már önálló. A cég a felesége nevén van és abban fele részben tulajdonos.

A történeti tényállást azzal egészíti ki, hogy a lefoglalt kábítószer hatóanyagtartalma a jelentős mennyiség alsó határának 157-szerese.

Kirekeszti az ítélet 5. oldalának negyedik bekezdésében - a III.r. vádlott rendőrökkel szemben tanúsított erőszakos magatartásával kapcsolatban - írtakat.

Az ügyész nem tett vád tárgyává ezzel kapcsolatos tényeket, így az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a vádon, amikor III.r. vádlott terhére erőszakos rendőrökkel szembeni fellépést is megállapított, - miközben nem tett említést a terhelt a rendőri intézkedés kapcsán elszenvedett állcsont-töréses sérüléséről.

A tényállás részleges megalapozatlansága a fentiek szerint - a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontjában írtaknak megfelelően, az iratok tartalma alapján - kiküszöbölhető volt.

A fenti kiegészítéssel a tényállás I.r. és II.r. vádlottakat érintően minden tekintetben megalapozottá vált, amely alkalmas arra, hogy a felülbírálat során a másodfokú bíróság határozatát arra alapozza.

Az elsőfokú eljárásban a törvényszék a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatva a releváns tényeket feltárta.

A törvényszék a bizonyítékok kellően alapos, a logika szabályainak megfelelő mérlegelésével, indokolási kötelezettségét teljesítve megalapozott történeti

tényállást állapított meg, amely a Be. 351.§ (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság számára is irányadó volt.

Logikus érveléssel alapított történeti tényállást a kihallgatott tanúk terhelő vallomásaira, amelyeket egyéb bizonyítékok (lefoglalás, szakértői vélemények) is alátámasztottak. Helytállóan vetette el a vádlottak védekezését, megállapítva, hogy tisztában voltak az általuk továbbított csomag tartalmával.

Ekörben a tényállást és az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadó védelmi perorvoslatok - a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethettek.

A megalapozott tényállásból helyesen von következtetést a vádlottak bűnösségére is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének meghozatalát követően, 2013. július 1. napján hatályba lépett 2012. évi C. törvényre figyelemmel a Fővárosi Ítéltáblának vizsgálnia kellett (mind az elkövetéskor, mind a jelenleg hatályos büntető törvénykönyv 2. §-a alapján,) hogy van-e az új törvénynek visszaható hatálya és a vádlottakra az elkövetéskor, vagy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályokat kell-e alkalmaznia.

Főszabály szerint a bűncselekményt az elkövetés idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni, az elbíráláskor hatályban lévő új büntető törvény akkor alkalmazandó, ha a cselekmény nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálendő el.

A másodfokú eljárás idején hatályos 2012. évi C. törvény rendelkezéseit mind a cselekmény minősítése, mind a büntetés kiszabása körében vizsgálni kell.

A nem kábítószerfüggő vádlottak által, terjesztői magatartással megvalósított bűncselekmény büntetési tételének keretei az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény (közegészség elleni bűncselekményként) 282/A § (3) bekezdésében írthoz képest nem tekinthető súlyosabbnak, mivel a 2012. évi C. törvény (az egészséget veszélyeztető bűncselekmények körében) 176. § (3) bekezdésében ugyancsak öt évtől akár életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé a jelentős mennyiségű kábítószer forgalomba hozó vagy ilyennel kereskedő elkövetőre.

A kábítószer hatóanyagtartalmát illetően sincs eltérés a jelentős mennyiség megítélésében. (Btké.23.§ a/ pontja - 2012. évi C. törvény 461.§ ad/ pontja)

Változtak azonban a büntetés kiszabásának elvei: míg az 1978. évi IV. törvény 83. § (1) bekezdése a büntetés céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy tartja kiszabandónak a büntetést, hogy igazodjék a bűncselekmény és az elkövető társadalomra veszélyességéhez, a bűnösség fokához, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez, - addig a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdése határozott ideig tartó szabadságvesztés esetén a büntetési tétel középértékét (a büntetési tétel alsó és felső határa összegének felét) tartja irányadónak.

A büntetés enyhítésével kapcsolatban mind az 1978. évi IV. törvény 87. § (1) bekezdése, mind a 2012. évi C. törvény 82.§ (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a büntetési tételnél enyhébb büntetés szabható ki, ha annak legkisebb mértéke a büntetés kiszabásának elveire figyelemmel túl szigorú lenne.

Az enyhítő szakaszt illetően az 1978. évi IV. törvény 87.§ (2) bekezdés b/ pontja és az ezzel megegyező 2012. évi C. törvény 82.§ (2) bek. b/ pontja egyaránt legkevesebb kétévi szabadságvesztés kiszabására nyújt lehetőséget, ha a büntetési tétel alsó határa ötévi szabadságvesztés.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata - a minősített kábítószerrel visszaélés miatt, három évet meghaladó tartamú büntetés esetén - egyaránt fegyház (régi Btk. 42.§ (2) bk. 3./ pontja, új Btk. 37.§ (3) bek. ad/ pontja).

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre tekintettel a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb vagy szigorúbb végrehajtási fokozat meghatározását mindkét törvény biztosítja. (az 1978. évi IV. törvény 45. § (2) bekezdése, a 2012. évi C. törvény 35. § (2) bekezdése)

A fegyház fokozatú szabadságvesztés esetén irányadó feltételes szabadságra bocsátás tekintetében lényeges eltérés van: az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bek. I. tétele a büntetés négyötöd részének, a 2012. évi C. törvény 38.§ (2) bek. a/ pontja a büntetés kétharmad részének kiállása után teszi lehetővé a feltételes szabadságra bocsátást.

Ez a különbség nemcsak a feltételes szabadságra bocsátás megnyílásának esedékessége tekintetében különbözik jelentősen. A korábbi törvény a feltételes szabadságra bocsátás engedélyezését kifejezetten a büntetés végrehajtása körében szabályozta.

E tekintetben az új törvény enyhébb rendelkezéseket tartalmaz, amikor rögzíti, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját ügyszóhatározatában a bíróság állapítja meg, azaz a feltételes szabadságra bocsátás a büntetés kiszabásának részévé vált. A Btk. 38. § (1) bekezdése alapján határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén - ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, - a bíróság az ítéletében megállapítja a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját. A (2) bekezdés értelmében, ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad, visszaeső esetében háromnegyed részének, de legkevesebb három hónapnak a kitöltését követő nap.

A Kúria Büntető Kollégiumának 4/2013.(X.14.) számú véleménye szerint is határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a 2012. évi C. törvény 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás

fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A kiutasítás feltételei a végleges hatályú kiutasítás tekintetében változtak, a határozott idejű kiutasítás szabályai az 1978. évi IV. törvény 61.§-a és a 2012. évi C. törvény 59.§-a alapján lényegében azonosak.

Az előbbiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint összhatásában I.r. és II.r. vádlottakat érintően az új büntető törvény kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz, ezért velük szemben az elbíráláskor hatályos 2012. évi C. törvényt alkalmazta.

A kábítószerrel visszaélés büntettének megállapítása körében elkövetési magatartásként forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére történő hozzáférhetőségének biztosítása akkor is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik. A kábítószerrel visszaélés forgalomba hozatallal való elkövetési magatartása akkor válik befejezetté, ha a kábítószer bekerül a forgalomba, vagyis a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy a kábítószerhez más vagy mások is hozzájuthassanak. (BH 2002/299. számú eseti döntés)

I.r. vádlott a jelentős hatóanyagtartalmú kábítószer forgalomba hozatal végett adta át II.r. vádlottnak, aki azt - ugyanilyen megfontolásból - továbbította III.r. vádlottnak. Ezzel mindketten a terjesztői típusú bűncselekmény befejezett alakzatát valósították meg, mivel cselekvőségük révén megnyílt annak lehetősége, hogy a kábítószer másokhoz eljusson.

Emiatt az elsőfokú bíróság tévesen értékelte cselekvőségüket kísérletként, mivel a bűncselekményt mindketten a befejezettség stádiumába juttatták.

(Tőlük eltérően III.r. vádlott a forgalombahozatalt meg sem kezdte, így terjesztői típusú magatartása legfeljebb előkészület volna, - ezért magatartása a megszerzés befejezett alakzata.)

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság I.r. és II.r. vádlottak cselekményét a 2012. évi C. törvény 176. § (1) bekezdésének III. fordulataba ütköző és a (3) bekezdés szerinti jelentős mennyiségre, forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének minősítette.

Az elsőfokú bíróság lényegében helytállóan tárta fel és súlyuknak megfelelően értékelte a büntetéskiszabási tényezőket, s a különösen jelentős hatóanyag-tartalmú kábítószerrel visszaélő vádlottakkal szemben meghatározott joghátrány nem eltúlzott. A középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés a büntetlen előéletű vádlottaknál megfelelően szolgálja a büntetés célját.

A kiutasításra I.r. és II.r. vádlottnál a 2012. évi C. törvény 59. § (1) és (3) bekezdései valamint a 60.§ (1) és (2) bekezdései alapján került sor. E büntetési nemet a bíróság velük szemben - mivel mindketten Európai Közösség tagállamának

polgárai, - a 2012. évi C. törvény 59. § (3) bekezdésére figyelemmel, a 2007. évi I. törvény rendelkezéseinek figyelembevételével alkalmazta.

A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a védelmi perorvoslatokat nem látta megalapozottnak, ezért a I.r. és II.r. vádlottakkal szemben elsőfokon alkalmazott joghátrányt érintetlenül hagyta.

Az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezései közül az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása megfelel a törvény rendelkezéseinek.

A törvényszék az anyagi jogi szabályoknak megfelelően rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről is.

A bűnügyi költséggel kapcsolatban az elsőfokú bíróság az ügy nyomozati szakától a törvényszék ügydöntő határozatának kihirdetéséig felmerült (a bűnjeljegyzék 1-74./ tétele alá bejegyzett, 1-65./ tétel=1.920.216 forint, 66-74./ tétel= 430.918 forint) összesen 2.351.134 forintot meghaladó összegről (2.392.134 forintról) rendelkezett. A törvényszék által adott indokolásból nem állapítható meg, hogy a vádlottak által külön-külön megfizetendő bűnügyi költségösszegeiben konkrétan miből tevődik össze.

Ezen túlmenően az ügyészség alappal kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett arról, hogy a külföldi állampolgárságú terheltek kirendelt védőjének díját az állam viseli.

Az általa vétett számszaki hibán túl az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy a ténylegesnél 41.000 forinttal magasabb összegben meghatározott bűnügyi költségből miért kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat eltérő mértékben, továbbá, hogy a ellen megszüntetett eljárás kapcsán felmerült bűnügyi költségről (költségjegyzék 7;11;19;22;31-32;47./ tételszámai) hogyan döntött és miként határozott a II.r. vádlott kórházi gyógykezelése kapcsán felmerült (költségjegyzék 16./ tétele) bűnügyi költség viseléséről.

Mivel az elsőfokú bíróság a bűnügyi költséggel kapcsolatban indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben nem teljesítette, határozata ekörben felülvizsgálatra alkalmatlan volt. Ezért a másodfokú bíróság a Be. 373.§ III/a pontja alapján a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezést I.r. és II.r. vádlottakkal szemben hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a Be. 578. § (1) bekezdése szerinti különleges eljárás lefolytatására hívta fel.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét - a Be. 361. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen eljárva, a Be. 370. §-ra figyelemmel - I.r. és II.r. vádlottakat érintően a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg az egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta.

A másodfokú bíróság III.r. vádlott tekintetében az ítéletet a Be. 375.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására kötelezte.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban - a Be. XVI. Fejezete és a Be. 403.§ (1) bekezdése alapján - a Be. 268.§ (1) bekezdése szerint a tárgyalás előkészítése során a vádirat hiányosságainak pótlása körében, határidő tűzésével fel kell hívnia az ügyészt a magát iiiinek nevező III.r. vádlott valódi személyazonosságának hiteltérdeklő megjelölésére.

Az ügyész a cseh hatóságoktól beszerzett információ alapján tudja megjelölni, hogy a terhelt házasságot kötött-e a gyanúsítottként kihallgatott cseh állampolgárral, rendelkezik-e Csehországban tartózkodási engedéllyel,ban működtet-e vállalkozást, fizet-e adót, van-e gyermeke és milyen személyi adatokkal tartják ott nyilván.

Ha az ügyész a bíróság megkeresésében foglaltaknak nem tesz eleget, a bíróságnak az eljárást - a mulasztás miatt a Be. 267. § (1) bekezdés k/ pontja szerint, illetve törvényes vád hiányában Be. 267. § (1) bekezdés a j/ pontja szerint is - meg kell szüntetnie.

Ha az elkövető személye tekintetében kiegészített vád megfelel a törvényi követelményeknek, akkor lesz a bíróság abban a helyzetben, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatását követően megalapozott döntést hozzon a terhelt büntetőjogi felelősségére nézve.

A másodfokú bíróság a I.r. és II.r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt - a 2012. évi C. törvény 92.§ (1) és (2) bekezdései szerint - a fegyházbüntetésükbe beszámította.

Az elsőfokú ítélet meghozatala óta (költségjegyzék 75-88./ tételek) kizárólag abból adódóan merült fel bűnügyi költség, hogy a terheltek a magyar nyelvet nem ismerik, ezért ezt a bűnügyi költséget - a Be. 339.§ (2) bekezdése szerint - az állam viseli.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2013. év november hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

Dr. Sebe Mária
előadó bíró

Dr.Hrabovszki Zoltán
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. október hó 10. napján kelt, 28.B.1465/2011/66. számú ítélete I.r. és II.r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.405/2013/24. számú ítéletében írt változtatással 2013. november hó 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. november hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő